

selv ønsket Kritik; og der er forskellige Bestemmelser i Lovudkastet, som jeg finder mislykkede, men derfor maa den ærede Minister ikke tro, at jeg har villet udtale mig haanligt om hans Arbejde. Tværtimod, jeg anerkender, at det er et i mange Henseender fortræffeligt Arbejde, og jeg har udtalt gentagne Gange i mit Foredrag, at jeg stod ikke paa et rent Publicitets-system, idet jeg gerne vilde have Kontrol, Ret for Staten til at gribe ind. Det har jeg ogsaa altid fremhævet, i 1893 ved den Udtalelse her i Salen, som Ministeren gjorde mig den Ære i sit Foredrag, da han fremsatte Forslaget, at henvise til. Jeg forstaa derfor ikke, hvorledes Ministeren nu kan sige at jeg, efter mine Udtalelser i Dag, staar paa et ganske andet Standpunkt end i 1893. Tværtimod, jeg har ved den Foranledning, som Ministerens Tale gav mig, eftersat mine Ytringer fra den Gang, og jeg ser ikke, der er den allerminste Forskel paa den Gang og nu — jeg roser mig ikke deraf, thi hvad jeg sagde den Gang, var ikke andet, end hvad alle Mennesker — i alt Fald alle fornuftige Mennesker — sagde den Gang, den ærede Minister ogsaa. Jeg bebrejder ikke den ærede Minister, at han har forladt det Standpunkt, og jeg roser mig ikke af at staa paa det samme Standpunkt, men jeg tilstaa, at jeg forstod ikke rigtig, hvad det egentlig var, der havde bragt Ministeren til at forandre sit Standpunkt og sine Meninger. Han sagde, at der var kommet Ting frem her i Danmark, som vare saadanne, at man nu virkelig maatte tage dette under Overvejelse, men et af de vigtigste Eksempler var dette med: „der Løve brüllt, der Løve kom“, og det har ændret Ministerens Anskuelse. Dette med Forsikringsselskabet „Løven“ — som jeg i øvrigt ikke har den Ære at kende — skulde dog ikke foranledige mig til Dumheder; naar man tegner en brølende Løve, og saa gaar rundt og vil have Folk til at forsikre deres Liv, synes jeg virkelig, at det nærmest er afskrækkende, og navnlig kan jeg ikke forstaa, at den Slags Selskaber skulde kunne foranledige en Mand som den ærede Minister til at forandre sit Standpunkt lige over for, hvorledes Lovgivningen skal stille sig med Hensyn til Livsforsikringsselskaber. — Derimod interesserede det mig ganske vist at høre det Foredrag, som blev holdt af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Mundberg). Han var saa glad over dette Lovforslag; det burde gaa noget videre, mente han, men han var glad derover. Hvorfor? Na-

turligvis fordi dette Lovforslag jo simpelt hen er et Udslag af Statssocialisme, og derfor falder det i det ærede Medlems Smag. Det ærede Medlem vil jo have al Livsforsikring henført til Statsanstalten; ingen anden, hverken Indlænding eller Ud-lænding, maa beskæftige sig med Livsforsikring, og han vilde have at vide, hvorfor jeg var imod det. Jeg skal gerne ganske kort svare derpaa. Det er simpelthen, fordi jeg ikke vil have al økonomisk og borgerlig Virksomhed til at gaa op i Staten og ledes af kgl. Embedsmænd, Stats-embedsmænd.

Den ærede Minister mente, at det var ikke oplysende, at jeg havde henvist til England, idet han sagde, at de der som bekendt havde haft store Skandaler paa Livsforsikringens Omraade. Ja, det er rigtigt, men det er ikke sket, efter at de have faaet den Lov af 1870, som den ærede Minister selv henviste til, the Cave bill. Det er rigtigt nok, at i 1862 troede man, at man kunde nøjes med de almindelige Bestemmelser, som man havde i England om Aktieselskaber, og skønt de i mange Henseender ere fortræffelige, ere de, som jeg tilfulde erkender, ikke tilstrækkelige over for Livsforsikringsselskaber, og derfor fik man i 1870 den nævnte Lov. Under denne har man arbejdet siden med det Resultat, som jeg tillod mig at antyde i mit første Foredrag. — Den ærede Minister vilde ikke være ved, at hans Lovforslag ligner den preussiske Lovgivning og spurgte mig, om jeg havde læst hele den preussiske Lovgivning, hvad han ikke havde gjort. Jeg tilstaa, jeg har ikke læst hele den preussiske Lovgivning, men jeg har set dens Hovedpunkter, og hvis den ærede Minister ønsker det, skal jeg gerne sige, at det er kun i Hovedpunkterne, at hans Lovforslag ligner den preussiske Lovgivning, hvorimod jeg ikke tør udtale mig om Enkelthederne. Hovedpunktet er netop dette: Koncessionssystemet, at man søger Statsgaranti og lægger det hele over til — lad mig sige — administrativ Vilkaarlighed. Den ærede Minister kom tilbage til sit Hovedstandpunkt, mens han ikke havde noget videre at indvende imod det, som jeg betragter som Lovens Fejl, nemlig at den paa den ene Side ikke skaffer Sikkerhed — man paadrager sig et stort Ansvar, fordi man bilder Folk ind, at man giver dem Sikkerhed — mens Loven paa den anden Side kan træde i Vejen for en sund og naturlig Udvikling af Livsforsikringsmaterien, og det er efter min Mening Hovedindvendingen imod den. Saa kom